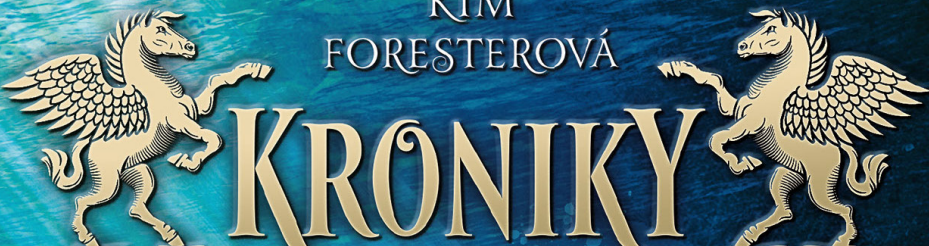

KIM
FORESTEROVÁ

KRONIKY KAVALONŮ

KLETBA OCEÁNU

FRAGMENT

Kroniky Kavalonu

Kletba oceánu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kim Foresterová

Kroniky Kavalonu - Kletba oceánu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRONIKY
KAVALONU

Zvláštní dík Kathy MacMillan

Pro Pasmé, která na mě vždy dává pozor.

Illustrations by Max Meinzold
www.arena-verlag.de
© 2019 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
Copyright © 2019 by Working Partners Limited
Translation © Tereza Hornová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4720-1
ISBN e-knihy 978-80-253-4823-9 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4824-6 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-4822-2 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

KRONIKY
KAVALONŮ

KLETBA OCEÁNU

KIM
FORESTEROVÁ

FRAGMENT

Kroniky Kavalonu

Lidé žijí na hornatém severu Kavalonu a ve Svobodném městě. Tam sídlí Rada Kavalonu, ve které je zastoupeno všech pět klanů. Lidé se specializují na výrobu nástrojů a šperků a obchodují s nimi. Ve Svobodném městě klany přebývají v mírovém soužití, ale všude jinde dosud určují lidský život prastará nepřátelství a pověry.

Jednorožci si vybrali za své teritorium Lesy černého rohu na východě Kavalonu. Žijí podle práva silnějšího a jsou dovednými lovci a válečníky, kteří si drží lidi jako otroky. Podle legendy kdysi dávno existovalo neobyčejné pouto mezi lidmi a jednorožci, ale od války o Kavalon vyvolává tato představa mezi jednorožci velký strach.

Pegasům se klade za vinu válka o Kavalon. Jsou považováni za nesmírně vzácné a všichni se jich obávají jako pomstychtivých válečných štváčů. Po podpisu mírové smlouvy se jediné zbývající stádo pegasů uchýlilo do Oblačných hor na severovýchodě země. S jejich peřím se obchoduje na černém trhu. Pegasové jsou vůči všem ostatním klanům nanejvýš nedůvěřiví.

Kelpie žijí v Ledovém moři na severozápadě a mnohde vzbuzují velký strach. Říká se totiž, že stahují lidi pod vodu a usmrcují je. Tito vodní koně s ostrými zuby a mohutnými rybími ocasy vypadají opravdu hrůzostrašně. Loví ale jen ryby a živí se řasami. Po mírové smlouvě se kelpie stáhly do podmořských jeskyní kolem Pevnostního ostrova.

Kentauroři přebývají v Korlandii, na jihu Kavalonu u Teplého moře. Jsou považováni za učence Kavalonu a ostatní klany jim prokazují nesmírnou úctu. Jejich hlavní město je Koropolis, kde kentaurstí kronikáři uchovávají veškeré vědění země. Kentauroři jako jediný klan umějí číst a psát a lidé pro ně pracují jako ngramotní písarští učedníci. Avšak kentauroři uzavřeli strašlivý pakt a stráží tajemství, které otřese celým Kavalonem...

Nechvalně proslulé Knihy kouzel mají být zničeny
při historickém smíru

Sepsal kronikář Arosios Diomedes
První rok Nového věku

Pět vůdců pěti národů Kavalonu se sešlo v sutinách města Podkovy, aby podepsali smlouvu o příměří, ukončili tak válku národů a zajistili, že budou neblaze proslulé Knihy kouzel zničeny. Tyto knihy se použily k tomu nejohavnějšímu útoku války, který šokoval celý Kavalon svou zuřivostí a rychlostí – zkáze samotné Podkovy.

Zničení knih provedou kentauři. Při podepisování smlouvy oznámil jejich vůdce, král Janoth, společný plán Podkovu znovu vybudovat. „Zde, z popela tragédie, společně povstaneme!“ prohlásil král za velkého potlesku přihlížejícího davu.

Generál Kopřiva, který zastupoval klany jednorožců, vystoupil na pódium s králem lidí Godfreyem, čímž ponechali stranou hluboké nepřátelství mezi svými národy. „Vytvoříme novou Podkovu v duchu naděje,“ oznámil generál Kopřiva. „Bude se jmenovat Svobodné město.“

Král Godfrey dodal: „Jednorožec, člověk, kelpie, kentaur, nebo pegas – všichni budou vítáni!“ Tento duch jednoty už byl mezi přihlížejícím davem, který sestával ze všech národů Kavalonu, zjevný.

Halifer, vůdkyně delegace kelpií, smířlivou náladu sdílela. „Musíme přestat smýšlet o národech Kavalonu jako o pěti různých společenstvích a žít v míru jako jeden národ,“ řekla. „A Svobodné město nám to umožní.“

Jediný nesouhlasný hlas zazněl od poslední mluvčí, Caris, První ze stáda, která zastupovala pegasy. „Dnes zde

zazněla krásná slova,“ řekla, „ale vyjadřují naději, které moje stádo už nemůže věřit. Byli jsme znovu a znovu napadáni, přitom jsme se vždy jen snažili pomáhat svým sousedům. Nechováme k ostatní národům zášť, ale nezapomínáme. Pegasové – ti z nás, kteří zbyli – půjdou do hor. Žádáme jen o to, abyste nás nechali v klidu.“

Jakmile Caris otiskla své kopyto na smlouvu, vzlétla delegace pegasů k oblakům.

Potom, co se král Janoth pod smlouvu podepsal, za podpory rady kentaurů se vši vážností zopakoval svůj slib, že ve jménu národů knihy zničí. „My, kentauři, budeme vždy plnit naši povinnost vůči Kavalonu. V tom nám můžete věřit.“

○ sto let později...

Kapitola 1

Nixi pádlovala ploutvemi a její šupinatá pokožka klouzala vodou, jak se hnala hlouběji do tmavého podmořského tunelu. Možná to nakonec byla chyba. Před touto částí Ledového moře, nebezpečnou oblastí, která se nazývala Hlubina a které se i kelpie vyhýbaly, ji varovali. *Ale tak nejsem tady ze zvědavosti.* Dolů ji stáhl proud a tento tunel je možná jedinou cestou ven.

Okolo ní nebylo nic než stíny, ale když přešla oblaněnými prsty po stěnách, cítila rýhy vyryté do povrchu. *Stopy po škrábancích...* Někoho tudy táhli proti jeho vůli. Otřásla se a ucukla rukou. *Kdo je udělal? A kdo – nebo co – je tady dole táhlo?*

Přesto se ale zdálo, že jediná šance, jak uniknout, bylo pokračovat v cestě. Pádlovala ploutvemi usilovněji. „To zvládneš, Nixi,“ zavrčela si sama pro sebe. „Dělat perly z rybích vnitřností – to je tvoje specialita.“ Vždy dokázala přeměnit příšerné situace ve svůj prospěch, už od doby, kdy v sedmi letech osiřela a musela se naučit, jak na Pevnostním ostrově šetřit a krást kvůli živobytí. Jiní by možná zemřeli hlady nebo by to vzdali, ale Nixi ne. Začínala jako

kapsárka a stala se vůdkyní nejdrsnějšího gangu sirotek na ostrově, respektovanou jak prodejci na černém trhu, tak kapitány lodí a podvodníky – vše dříve, než jí bylo třináct.

A nyní se Nixi snažila vytěžit co nejvíc z toho, že se utopila a kelpie ji znovu přivedly k životu jako mořského člověka – i když víc než cokoli jiného si přála stát se zase obyčejným člověkem.

Čím hlouběji se Nixi nořila do tunelu, tím byl tmavší. Kdyby neměla lepší zrak mořského člověka, neviděla by vůbec nic, ale i tak musela zpomalit a ohmatávat si cestu, aby nenarážela do zdí. Na stěnách nacházela stále více škrábanců, hlubších a blíže u sebe, jako kdyby se ten, kdo je udělal, snažil ještě zoufaleji uprchnout...

Její žábry vycítily změnu v tlaku vody a zatřepotaly se. Voda začala vířit a nové proudy jí pleskaly o šupinatou kůži. *Něco tu je!*

Projela jí vlna strachu a pocit marnosti – její jediná cesta ven byla zablokována. Ale neměla na vybranou. Pořádně zabrala, aby se dostala zpátky dolů, do tunelu, vlny se kolem ní jen dmuly. Ať už bylo uvnitř cokoli, blížilo se to víc a víc...

Nixi se řítila zatáčkou a potlačila výkřik, když si odřela paži o skálu. Sebrala odvahu se otočit a rozeznávala vzdálené stíny postav. Bylo jich tolik, že se zdálo, jako by zaplnily celý tunel. Zoufale kopala kolem sebe a jako střela vyrazila z tunelu. Pološero na dně Hlubiny se po té tmě uvnitř zdálo jasné jak slunce. Zachytila se vyčnívajícím kusu horniny a stočila se za něj.

Z tunelu se za doprovodu pěny a hluku vody vyřítilo stádo kelpíí.

To si tedy alespoň myslela. Ale jak ta stvoření kroužila okolo dna Hlubiny, bojovala s proudy a vydávala pronikavé

skřeky, Nixi si uvědomila, že byla něčím jiným. *Ale čím?* V šupinách ji zamrazilo – nikdy neviděla nic tak strašidelného. I když tato stvoření měla dlouhé koňské krky jako kelpie a čtyři nohy s kopyty, na zádech měla špičaté ploutve a po stranách se jim svíjela chapadla.

Bledé oči se jim při boji s proudy a při očichávání kamenných stěn blýskaly. Jedno z nich se vztyčilo na zadní a hrabalo kopyty, dokud jej proud nestrhl zpět na dno Hlubiny.

Nixi svírala skálu a bylo jí špatně od žaludku. *Snází se dostat ven!*

Musí varovat kelpie.

Ale jak? *Je to tvoje vina, Simeone!* proklela svého úhlavního nepřítele z Pevnostního ostrova, jehož loď s kelpiemi potopily. Zachránily tak Nixin gang, který držel Simeon na palubě jako vězně, ale Simeon sám se utopil. Nixi tehdy cítila povinnost se ho pokusit zachránit, a místo toho uvízla tady dole, v pasti těchto stvoření...

Mysli, řekla si naštvaně, stejně nabručeným hlasem, který používala na svůj gang. Nikdy nebyla ochotná snášet jejich zbabělost a nebude ji snášet ani u sebe.

Ty příšery si myslí, že existuje cesta nahoru. Takže já ji musím najít první.

Klouzala podél okraje rokle a držela se ve stínu. Pokaždé když jí proud smýkl stranou, se musela zachytit skály a jen s obtížemi se jí dařilo vyhnout se tomu, aby ji to táhlo do středu rokle. Držela se, víření proudu ji převracelo, a tehdy to uviděla: úzkou štěrbinu na okraji, ze které stoupají bublinky a vystřelují k vrcholu Hlubiny. *Cesta ven!*

Vzdálenost mezi Nixi a bublajícím proudem byla možná délka rybářské lodě – ale její cestu blokovala dvě obludná stvoření s chapadly svíjejícími se jako chaluhy.

Nixi se dvakrát nerozmýšlela. Prudce se odrazila od skály, hnala se nahoru přes ta stvoření a napínala svaly, aby vklouzla do proudu. Jedno z chapadel se jí otřelo o kotník, pak se natáhlo a pokoušelo se ji lapit do smyčky, ale vyhnula se mu. Ty dvě obludy se dívaly vzhůru planoucíma očima, a když je mījela, vydaly vysoké řehtavé skřeky, které ji bodaly do ušních bubínků jako harpuny.

Ale vzápětí ji uchopil proud. Bublinky kolem ní zurčely, plnily jí žábry a nutily ji vyprsknout. Táhlo ji to vzhůru, kolena a lokte vrážely do strmých stěn Hlubiny, jak letěla k sluncem osvětlené hladině.

Zachytila se vršku rokle drápy a udělala salto z bublajícího proudu do klidných vod. Bušilo jí srdce, ale nebyl čas se zastavit. Pospíchala k polím s mořskou trávou a jeskyním z korálů.

Bylo udivující, jak rychle se pro Nixi stalo normální vidět všední život kelpií. Jak se starají o podvodní pole a ženou ryby do rybářských sítí lidí. Je to jen pár dní, kdy si myslela, že kelpie jsou příšery, a teď Nixi z myšlenky, že by je stvoření, která se shromažďují v Hlubině, mohla napadnout, rozbolelo břicho. Ano, kelpie ji samotnou proměnily v šupinatou příšeru, ale pomohly jí zachránit její gang – a teď musí zachránit ona je...

Zahlédla Zoršu, kelpii, kterou znala nejlépe, před krmnou lagunou, kde několik z nich jedlo pokrm z chaluh a krevet. Nixi vyrazila vodou k ní.

„Tady jsi!“ řekla Zorša. Na jejím dlouhém fialovém čenichu se zachytilo světlo. „Začala jsem si dělat starosti, když ses nevrátila po –“

„Něco se sem blíží!“ vyhrkla Nixi rozrušeně. Nemohla přestat pádlovat, i když tady byla voda klidnější. „Příše-

ry – přicházejí z Hlubiny. Jsou skoro tady! Musíme se připravit na boj.“

Zorša na ni zírala, oči doširoka otevřené. Nixi se sevřelo srdce. Jaký by Zorša měla důvod, aby jí věřila? Nixi nebyla právě nadšená z toho, že se stala mořským člověkem, a nebyla k ní zrovna přátelská.

Pak se Zorša zatvářila rozhodně. „Musíme to všem říct! Ty jdi do jeskyní a já půjdu do polí. Ať se všichni shromáždí u Velké jeskyně.“

Nixi s úlevou vyrazila. V jeskyních jí ale většina kelpií ani zdaleka neuvěřila tak rychle jako Zorša. „Z Hlubiny?“ řekl starší hřebec kelpie se stříbrným pruhem v hřívě. „Odtamtud by se nic nedostalo, ani příšera ne.“

„Já ano,“ odsekla Nixi, „takže oni taky!“ Konečně je přesvědčila, aby se shromáždili u Velké jeskyně. Mořští lidé svírali špičaté kameny nebo zbraně, které zachránili ze ztroskotaných lodí, kelpie byly připraveny se svými mocnými kopyty a ostrými zuby.

Nixi svírala svou rybářskou harpunu a brodila se vpředu vedle Zorši.

„Už jsou skoro tady!“ zavolala Egeria. Malá klisna kelpie s tichým hlasem se pohupovala v čele skupiny a držela svou hlavu vztyčenou. Její tmavě zelená hříva se lehce vlnila.

A tam, na okraji polí s mořskou trávou, k nim přicházel stín. Bílá voda před ním vířila, čeřila ji stovka kopyt. Pohybovalo se to přes pole, vyškubávalo kořínky z písku a zelené úponky se točily mořem v každém směru.

„Držte se pohromadě a dávejte na sebe pozor!“ vykřikla Egeria, když se rozvířená masa přiblížila. Nixi se držela u Zorši a kelpie vedle ní se vzepjala na zadní, připravená ohnat se svými mocnými kopyty.

Ale pak se voda pohnula a mocný nový proud odhodil Nixi na stranu. Všude kolem ní kelpie a mořští lidé zmatečně vykřikli. Kopyta a nohy s ploutvemi se zoufale snažily najít na mořském dně rovnováhu.

Nixi zamrkala přes vířící vodu a uviděla, že houf příšer změnil směr. Plavaly nahoru k slunečnímu svitu, jejich strašná chapadla a obrovské ploutve házely podivné, vlnící se stíny.

„Míří k hladině!“ vykřikl někdo.

„Ale proč?“ zeptala se Zorša a postavila se na všechny čtyři.

Nixi pocítila obavy až do morku kostí. „Nikdy nešly sem,“ řekla. „Míří na Pevnostní ostrov.“

Kde je můj gang...

Kapitola 2

Dobudu Kavalon, víš,“ řekl Dromego. „A ty mi pomůž.“ Sevřel rukou rameno Sama Rtutáka a hnal jej podzemní dílnou.

„Hej!“ zařval Sam. Snažil se osvobodit, ale Dromego ho svíral pevněji. Okolo obrovské jeskyně hořely velké pece, u kterých pracovali lidé se špinavými obličejí. Samovy uši bombardovalo zvonění kovu, rámus kladiv a hučení ohně. Na jedné straně vedle něj kráčel vysoký a široký minotaurus a z jeho býčí hlavy trčely ostré rohy. Na druhé ho postrhoval Dromego. Sam se na něj požíval. Kdo byl Dromego – člověk? Další netvor? Nevypadal o moc starší než Sam. Byl štíhlý a mohl být i hezký, kdyby nebylo těch zahnutých rohů, které se tyčily nad jeho světle hnědými vlasy.

Co se mnou chce udělat? pomyslel si Sam zoufale. Strachem se mu zvedal žaludek.

Seshora zazněl hrozný jekot. Sam se strachy ani nemohl nadechnout. Na kamenných skalních římsách okolo stropu jeskyně seděly desítky obrovských stvoření podobných koni s dlouhými šupinatými krky a obrovská kožená křídla

měly složená blízko u těla. Ke stěnám byly přivázány těžkými řetězy. Sam věděl proč; právě viděl, jak nebezpečná tato stvoření uměla být, kolik ohně mohlo prýštit z jejich obrovských tlam. Viděl je zblízka, když zničila jeho domov ve Svobodném městě. Jedna z příšer se protáhla, zamávala svými ohromnými křídly a otevřela tlamu s řadou zubů dlouhých jako dýky.

Sama zachvátil vztek, silnější než jeho strach. „Ty příšery!“ vykřikl. „Zabily moje rodiče! To tys je poslal, že jo? Ty vrahu!“

Rozhostilo se ticho. Dělníci jako by zamrzli, jejich nástroje se zastavily na půli cesty a šokovaně na něj zírali. Samův vztek se vypařil a zůstal po něm jen opar hrůzy. Proč nedržel jazyk za zuby?

Dromege zvedl obočí. „Ale ale. Někdo má špatnou náladu.“

Minotaurus se sklonil, takže jeho velký chlupatý obličej byl na stejné úrovni jako Samův. Jeho oči byly černé a prázdné. Netvor zavrčel, jeho smradlavý dech foukal Samovi do obličej. Sam se tak moc třásl, že jediné, co dokázal, bylo stát vzpřímeně. *U všech hvězd...* Strachy se odtáhl od minotaurových ostrých špičatých zubů, od světla ohně, které se mihotalo nad jeho rohy, a pevně zavřel oči.

Aspoň to skončí rychle...

Uběhlo několik okamžiků, ale žádné zuby ho netrhaly, žádné rohy ho nakonec neprobodly. Sam otevřel oči a zjistil, že minotaurus ustoupil. Dromege se na něj jen povýšeně křenil.

„Dej se do práce,“ řekl Dromege, odvrátil se od něj a pře-zíravě mávnul rukou.

Sam stěží stihl zaznamenat úlevu a minotaurus už jej strčil k jedné z pecí. Zíral na něj hlouček lidí v ošuntělých

tunikách. Vedle klidných plamenů kovárny se pomalu točilo obrovské dřevěné kolo a obsluhovalo měchy, které dodávaly plamenům vzduch. Otáčely jím těžké kroky starého jednorožce uvnitř. Stíny pece si hrály nad jednorožcovou skvrnitou šedobílou srstí a rozčuchanou bílou hřívou. Roh měl otupený.

„Zpátky do práce!“ křikla vysoká žena s olivovou pletí a pronikavými modrými očima a lidé se rychle vrátili ke své práci. Podala Samovi kladivo a vyštěkla: „Na nic se neptej, kluku. To je jediný způsob, jak tady přežít. A teď dávej pozor, protože to vysvětlím jen jednou. Jmenuju se Moyra a mám na starosti tuhle pracovní skupinu. Nezajímá mě, co jsi zač nebo jak ses sem dostal nebo že jsi vyděšený. Všichni máme nějaký příběh a všichni se bojíme.“ Prohrábla si špinavé vlasy a bolest jí zkřivila rysy. „Chceš přežít? Poslouchej moje příkazy, vyráběj brnění a buď zticha. Nejlepší věc, co se může stát, je, že na tebe Dromego prostě zapomene.“

Moyra mu vysvětlila, kde jsou nástroje, ale Sam ji skoro neposlouchal. Sledoval ostatní dělníky, kteří pracovali v jakémsi vystrašeném šílenství, a někteří z nich sebou trhli pokaždé, když Moyra vyslovila Dromegovo jméno. Jeden z nich, hubený muž se skvrnami v obličeji, se třásl tolik, že mu z kovadliny neustále padal zakřivený plát brnění.

Další kovárna, pomyslel si Sam nepřičetně. Není to ani den, kdy byl otrokem v kovárně uvnitř tábora jednorožců, naklepával nádherné helmy a jemné pláty drátěných košil – všechno kvůli svému zvláštnímu spojení s Tordredem.

Kde jsi? ptal se svého přítele v duchu.

Odpověď nedostal.

Moyra před ním držela špinavou zástěru, aby si ji vyzkoušel. Neobratně si ji uvázal. Přestával být vyděšený a zůstávala v něm bezútěšná prázdnota. Dech se mu úžil; a sevřel náhrdelník, který nosil schovaný pod košilí, vyrobený z brože jeho matky a upevněný k řetízku pramínky z Tordredovy hřívy. Byla to poslední věc, která mu po mamince a tatínkovi zbyla. Možná to byla taky poslední věc, která mu zbyla po Tordredovi.

„Dej si pozor, aby to bylo dokonalé, kluku,“ řekla Moyra a postrčila ho ke kovadlině. Vzal si kladivo – bylo překvapivě dobře uděláno, o dost líp než to v kovárně u jednorožců – a pak začal tvarovat plát brnění od Moyry, aniž by ho vlastně viděl. Měl štěstí, že jeho ruce věděly, co dělat, protože myslel na Tordreda. Musel se k němu dostat, muselo to být možné...

Jsem tady dole, říkal si v duchu, pod horami. Potřebuji, abys mi pomohl, Tordrede!

Nedostal žádnou odpověď.

Vedle něj stále kráčel starý jednorožec. Sam přizpůsobil údery kladiva rytmu jeho kopyt a skřípění kola. Doufal, že to zklidní jeho myšlenky.

Pomoz mi, Tordrede. Po obličejí se mu lil pot z námahy i z příšerného horka kovárny. *Pomoz mi. Pomoz mi.*

Stále žádná odpověď. Sam s pocitem marnosti praštil kladivem do plátu brnění. „Prostě mi odpověz, ano?“ zavřel.

Starý jednorožec se zastavil a zíral na Sama. Sam na něj zlostně pohlédl a začal rozklepávat důlek, který do plátu udělal.

Když Moyra zapískala na píšťalku a oznámila, že je čas

jídla, měl Sam oblečení promáčené potem a z vlasů mu kapalo do očí. Jeho měděná kůže byla obalená sazemi.

Moyra je vedla z obrovské dílny do menší, chladnější síně, kde každému z nich jakási stařena dala malý bochník hnědého chleba a kus nějakého masa. Sam žuchnul na kamenou podlahu a zády se opřel o stěnu. Dva dny nic nejedl, takže mu bylo jedno, že bylo maso ve světle pochodní šedé a podivně hrbolaté. Hned se na něj vrhnul a spolkl ho ještě předtím, než mohl přemýšlet o tom, co to asi je. Chléb byl lepší – jen trochu okoralý. Měl by si kousek nechat pro případný útěk. Ale jeho žaludek chtěl sníst všechno teď, takže se spokojil s tím, že žvýkal každé sousto před spolknutím dvacetkrát. Aspoň měl kromě Tordreda na co myslet.

Starý jednorozec klesl na podlahu vedle Sama a se zasténáním si složil nohy pod sebe. Dožvýkal svou porci chleba a masa, pak se naklonil k Samovi a za klábosení ostatních řekl: „Dávej si raději pozor.“

„Na co?“ zeptal se Sam mezi sousty.

„Poznám,“ řekl jednorozec tišeji, „když má někdo pouto s jednorozcem.“

Sam ztuhl. Jednorozec si Sama prohlížel jedním kulatým okem.

Věděl příliš dobře, že jednorozcům se myšlenka pout mezi lidmi a jednorozci hnusila – koneckonců právě proto museli s Todredem uprchnout z Klanu železného rohu.

Spolkl zbytek chleba najednou. Otupený roh starého jednorozce se ve světle zabyštl. Dokázal by ho pořád probodnout?

Ale jednorozec jen zastříhal ušima. „Musíš být opatrnější,“ řekl znovu. „Nesmíš Dromegovi dovolit, aby zjistil, že máte pouto. Kdo ví, co by udělal?“

Sam na starého jednorožce zíral a poprvé si všiml jeho jizev na bocích. „Já, ehm... díky,“ řekl. „Budu opatrnější.“

Jednorožec se rozhlédl. „To neznamená, že by ses měl přestat snažit spojit se se svým jednorožcem,“ zašeptal. „Každý z nás by odsud vypadl, kdyby mohl.“ Vrazil jako by na pozdrav čenichem do Samovy paže – bolelo to, ale zdálo se, že je to věc, kterou jednorožci považují za projev zdvořilosti. „Já jsem Wardock.“

Sam si mnul paži. „Sam Rtuťák.“

„Nevzdávej to,“ řekl Wardock.

Sam si říkal, že by měl být vděčný, že na tomto hrozném místě potkal přátelské stvoření. Ale náladu mu to nezlepšilo. Ztratil Tordreda, ztratil svobodu – ztratil všechno.

Kapitola 3

Aquilla mávala křídly a užívala si, jak všude kolem ní proudí vzduch. Letěla vzhůru ve formaci s devadesáti šesti dalšími ze stáda.

Ne, pomyslela si najednou v návalu náklonnosti. Devadesáti sedmi.

Devadesátý sedmý člen se jí vezl na zádech, pevně se držel její hřívky a pravidelně radostně výskal – Jaren, její lidský přítel. Ostatní pegasové na něj se zalíbením pokyvovali. Teď byl jedním z nich, slavnostně přijat staršími jako projev vděčnosti za pomoc s porážkou armády kentaurů, jednorožců a lidí, která chtěla pegasy vyhladit.

Teď stádo sprádalo své vítězství do vyprávění, které budou jednou znát všichni nazpaměť – ságy o bitvě u Štěpin. Nálada byla radostná a Aquillu to nepřekvapilo; vítězství bylo drtivé. Přála si jen, aby se cítila tak šťastně.

Ale nemůžu. Ne, když je Aquoro stále nezvěstný. Starosti o bratra na ni hned zapůsobily jako kamínek chycený v kopytě. Bylo by to jednodušší, kdyby tušila, kde Aquoro je. Ale on prostě zmizel.

„Ságu o válce národů!“ vykřikla Zadia, malé hříbě s bílými

křídly, když skončila sága o Štěpinách. „Tati, budeš nám vyprávět tuhle?“

Její otec – Baros, impozantní žlutý pegas – začal příběh vyprávět. Aquilla se snažila setřást úzkost a přizpůsobila mávání křídly tempu jeho hlubokého hlasu. Mluvil o suchu a hladomoru a o mimořádném úsilí pegasů, když přinášeli vodu z hor jiným kmenům – úsilí, které skončilo šlechetným nezdarem.

„Co byly kdysi zelené, zvlněné vrchy, to se proměnilo v pustiny,“ odříkával Baros. „Ostatní národy si šeptaly, že si pegasové určitě nechávají vodu pro sebe. Někteří dokonce říkali, že pegasové poprosili hvězdy, aby na ostatní národy to sucho seslaly. Takže vyslali armádu na sever.“

Zasmužilými hlasy, jak se hodilo k vážnosti příběhu, šeptali ostatní pegasové příběh spolu s ním. Aquilla ho šeptala také, slova pro ni byla známá jako její vlastní peří.

Jaren na jejích zádech zavrčel. „Takhle si to my, lidi, nepamatujeme,“ zabručel nespokojeně a sklonil se, aby ho Aquilla slyšela. „My si myslíme, že válka začala únosem. Pegasové unesli člověka, ne?“

Aquilla se na něj překvapeně zadívala. „Únos? To by pegasové nikdy neudělali.“

Jaren pokrčil rameny, rozčuchané hnědé vlasy mu bičoval vítr. „Stalo se to tak dávno, že na tom už asi nezáleží.“

Aquilla se zase obrátila dopředu. Jarenova verze se musela mýlit, nebo ne? Už se ale nepřipojila k ostatním v odříkávání příběhu.

Když příběh skončil a Barosův hlas slábnul jako mávání křídel posledního hejna pegasů letícího do exilu, mávala Zadia vzrušeně křídly a kroužila kolem. „Ještě nějakou ságu! Ještě!“ křičela a třepotala svými malými křídly. Snes-

la se k Aquille. „Řekneš mi ságu o člověku, co se stal pegasem? Prosím?“

„Člověk, který se *co*?“ zeptal se Jaren.

Aquilla se zasmála. „Myslela ten příběh o tobě, hlupáčku.“ A Zadii řekla: „Myslím, že ta sága potřebuje lepší jméno. Jared se ničím *nestal*. Starší ho pozvali, aby se přidal ke stádu, protože měl celou dobu srdce pegase.“

Zadia na Jarena zamyšleně civěla. „Ano,“ řekla. „To vidím.“ Jaren se potěšeně zahihňal.

Aquilla se zhluboka nadechla a snažila se uspořádat myšlenky. Nikdy předtím nezačínala s vyprávěním ságy – něco takového byl v životě pegase velký okamžik. Odkašlala si. „A takhle začíná sága o Jarenovi,“ řekla. Ulevilo se jí, když slyšela, že její hlas je jasný a netřese se. „Statečný lidský chlapec z vesnice v horách se vydal hledat dobrodružství.“ Znovu pohlédla dozadu a viděla Jarena, jak mu potěšeně září oči. „Zrovna slézal dolů z příkrého srázu, když přišla zběsilá bouřka...“

Ostatní se stáhli blíž, když Aquilla popisovala, jak se s Jarem potkali v horské jeskyni, kde se schovávali před blesky. Malá Zadia vážně opakovala každou větu a Aquilla si představovala, jak za pár let o hodně starší Zadia bude tento příběh sdílet s budoucími mladými ze stáda. Peří se jí při této myšlence dmulo pýchou.

Když se Aquilla dostala k části, kde Jarena uvěznili kentauři, vrátil se jí ten strach, který o něj tehdy měla, a hlas jí zadrhnul. Jaren se ujal vyprávění.

„Dali mě – teda Jarena – do mrňavé cely s mrňavým oknem až úplně nahoře, kam nedosáhl. Vážně si myslel, že je to jeho konec – ale pak najednou slyšel všechny ty rány kolem a hádejte co? Aquilla mě přišla zachránit! Teda jeho.“

Jeho slova neměla ten správný slavnostní tón, ale to nezabránilo ostatním, aby ho dychtivě poslouchali.

„Ale kentauří bachaři ho vzali pryč,“ pokračovala Aquilla už klidně a hladce vetkala příběh do ságy u Štěpin, kde Jaren šikovně nasměroval nepřátelskou armádu jiným směrem a stádo na ně sesunulo kus skály. „A ten kus skály, který zpečetil vítězství pegasů, byl taky Jarenův nápad,“ zakončila Aquilla. „Na důkaz vděčnosti a velké úcty ho pegasové učinili jedním z nich – prvním člověkem v dějinách Kavalonu, který se přidal ke stádu.“

„Hezky jsi to vyprávěla, Aquillo. Ty taky, Jarene. Moc pěkná první sága,“ řekla Odelia, starší pegas se zlatou bradkou. Celý den letěla v čele stáda, ale nechala se proudem odnést dozadu, aby slyšela Aquillin příběh.

Ostatní se souhlasně připojili. Aquilla s díky pokývla a nedokázala skrýt své potěšení. Podívala se na Jarena na svých zádech – zeširoka se křenil nad jejich úspěchem. *Jsmo dobrý tým*, pomyslela si.

Hluboké zaržání odvedlo jejich pozornost dopředu skupiny, kde se Rostro, První ze stáda, obrátil ke zbytku z nich a jeho šedá hříva se vzdouvala a klesala, jak mával křídly, aby se udržel vznášet na místě. Stádo kolem něj vytvořilo pevný kruh, letěli bok po boku, aby všichni slyšeli a bylo je slyšet.

„Naše hledání nového hnízdiště nás zavedlo daleko a na mnohá místa,“ řekl Rostro, „ale žádné z nich nevyhovuje našemu účelu. Věřím, že nyní máme jen jednu možnost – letět na Vrchol zlomeného křídla.“

Stádo zalapalo po dechu. Malá Zadia v úleku zapomněla mávat křídly a prudce padala dolů, než chytla tah nahoru. Odelia se zamračila, letěla zpět k Rostrovi a sklonila se, aby k němu cosi zamumlala.